

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Halford
1835 250

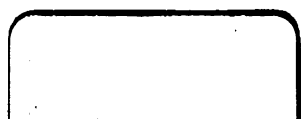
M

6000490500

35.

250.

ORATIO
EX
HARVEII INSTITUTO

HABITA IN ÆDIBUS

COLLEGII REGALIS MEDICORUM

DIE JUNII 25, 1835

AB HENRICO HALFORD,

REGIS ET REGINÆ MEDICO, PRÆSIDE.

LONDON:
JOHN MURRAY, ALBEMARLE STREET.

MDCCCXXXV.

250.

LONDON :
PRINTED BY WILLIAM CLOWES AND SONS,
Stamford Street.

ORATIO EX HARVEII INSTITUTO.

INVITUS dolensque prodeo coram vobis, Socii, solemni munere functurus, alteri eheu ! frustrà demandato, quem mors immatura præripuit. Doleo et acerbè fero tam inopinatum casum ; sed me recreat et reficit consessus hic, et conspectus vester. Cum enim intueor et contemplor unumquemque vestrùm, neminem in hoc Sociorum numero video, quem non TUTHILLII integerrima vita, modestissimi mores, summa fides, innocentia, sibi devinxerint ; neminem qui tantam pietatem, et virtutem ex oculis sublatam, desiderio non prosequatur.

TUTHILLII valetudo, a primâ usque pueritiâ tenera et inconstans, subitò in discrimen præcipitata est insalubri nuper aëris consti-

tutione, et asperâ arteriâ graviter inflammatione correptâ, spiritus, ægrè, et non nisi magno labore ac nisu, dies sex noctesque ducitur. Tandem ad tracheam cultro anatomico incidendam, tanquam ad sacram anchoram, ipso hortante, confugimus. Sed frustrâ—nam peracto vix ac ne vix quidem opere consumptus est.

O! incertam vitæ conditionem, et inania artis nostræ subsidia! Quæ vanâ nos spe producunt, et, tacto prope littore, mediis in fluctibus obruunt!

Erant in TUTHILLIO plurimæ litteræ, nec eæ vulgares, sed reconditæ. Erant illi ex severâ disciplinâ derivata et penitùs animo infixæ ea Matheseôs principia, quæ ad philosophiam colendam planè necessaria sunt. Testis est Cantabrigia, quæ primi ordinis honores ei detulerat. Testes vos estis, qui in Pharmacopœiâ istâ olim condendâ, et in alterâ jam in lucem proditurâ, auxilium ejus

apprimè utile cognovistis—et quicquid e Chemiâ feliciter hauserat summâ modestiâ, summo tamen studio prolatum.

Erat in illo, porrò, gravitas, sine severitate, et cunctatio quædam respondendi, ut nihil non consideratum exiret ab ore. Accedebat, etiam, iudicium acre, limatum, exercitatum, et benignitas quædam et clementia quæ eum ad mentis morbos tractandos præ cæteris aptum habilemque reddiderant.

Cogitanti mihi de hâc re, mirum sæpe visum est quâ de causâ Medici hodierni partitionem hanc artis nostræ fecerint, seposuerintque eos qui animi affectibus subvenire soleant, ab iis qui in morbis corporis curandis exercitati fuerint. Quid enim? Cum Homo conflatur ex animo et corpore, nil patitur illud quin hic quoque in consortium mali trahatur. Porrò nemo poterit esse Medicus omni laude cumulatus

nisi fuerit omnium animi motuûm æque et ægrotationum corporis scientiam consecutus. Tollendos igitur hos limites esse puto, et philosophiam Medicinæ sociam et ministram, uti admonet Hippocrates, adsciscendam; nec in Pharmacopolarum officinis tantum, sed in scholis quoque sapientûm, quærenda remedia malorum; quod comprobatur etiam Horatii effatum:

“Sunt verba et voces quibus hunc lenire dolorem
Possis, et magnam morbi deponere partem.”

Nec minore desiderio lugemus MATONUM ante diem abreptum—mitem, gravem, et artis suæ peritum. Erat enim cùm instructus optimè, tum etiam scientiâ atque usu perfectè planèque Medicus. Quantum in rebus Chemicis investigandis præstiterat TUTHILLIUS, tantum antecelluit MATONUS in Botanicis—nec extitit unquam quisquam majori in hanc domum pietate, nec cui dignitas vestra carior esset; aut quo adjutore consiliorum

nostrorum in ægrorum miseriis sublevandis uti potius gaudebamus. Etenim mores ei candidi et ingenui ultrò nos alliciebant, non emolumento captantes aliquo, sed trahentes suâ vi et dignitate; nam quod decens et honestum esset facillè percipiebat, nec alteri faciebat unquam quod sibi faciendum noluisset.

Quod liberos non habuit quibus et patrimonium paterni nominis, et opes relinqueret, moderatio rei familiaris in suum usum definita erat, nec tam facultatem et copiam expetendam putabat, quam et in utendo rationem, et, quod famam nondum adeptis interest, in carendo patientiam.—Salve æternum, amicissime Vir! æternumque vale!

Nec ingratum fore censeo vobis, Socii, si in altero nomine paulum immorer, et in tuos cineres, RICARDE POWELL! “purpureos spargam flores.” Tu etenim de Pathologiâ quædam optimè perpensa protulisti. Et in medicinâ administrandâ optimorum Ma-

gistrorum vestigiis insistens Naturam ducem semper secutus es, et quosdam nervorum morbos proprio Marte debellâsti. Hæc Acta nostra litteraria intuenti facile patent—Hæc Nosocomii S^{ci}. Bartholomei memorabilia testantur et confirmant. Tuus est honos igitur in ærarium nostrum, quicquid potuisti, conjecisse; tua laus, aliquantulum de miseriis et doloribus humanæ conditionis detraxisse. Nec levis est illa quidem, nam quorum ingeniis hæc referuntur accepta, ab iis, et Collegii nostri, et patriæ fama adaucta est.

Sed neque finis luctui nostro aut modus prius esse debet, quàm HENRICUM AINSLIE, æqualem mihi, eundemque amicissimum deflevero. Is cum Cantabrigiæ suæ prima labra scientiæ admovisset, ibi tam pleno se proluit haustu, ut præstantissimorum et summi ingenii atque industriæ juvenum, actis examinationibus facillè Princeps salutaretur, fratre suo majore natu proximum honoris

locum obtinente. Hisce sub auspiciis, cum ad medicinam exercendam se accinxisset, quis non ei pateret aditus ad opes, ad famam, ad amplitudinem? Omnes omnia bona dicere, et laudare fortunas Medici, cui visa sunt et fausta omnia ac felicia in præinctu stare.

At ea est tamèn, quodammodo, artis nostræ conditio, ut Medicus, quamvis sit eruditus, quamvis sit in omni scientiâ ad artem suam pertinente, instructissimus, si fuerit idem in consuetudine vitæ et in moribus ac voluntatibus civium suorum hospes, parùm ei proderit oleum operamque inter calamos et scrinia consumpsisse.

Æger lecto sternitur moriturus; fractus viribus tum animi, tum corporis, in te, Medicum, defigit oculos, in te uno spem omnem boni, si quid boni fortassis etiamnum sperandum sit, reponit. Quid agendum? Dubitasne? cunctatio ista frigiditas est, mora

mors. Non est hic dubitandi locus, non philosophandi, sed agendi.

Alter arcessitur Medicus — convenitur — de ægro actum est planè, et conclamatum — sed judicium novi medici promptiùs et studiosiùs oblatum, sed officiosa quædam sedulitas movent et conciliant animos assidentium, et perfricta frons isto favore et observantiâ perfruitur, quam modestia, candor et vera ac sana Medicina desideraverant frustra. Ita multa nos, et in nostris rebus fefellerunt, sed ea est hominis natura, et erit;

“ Si vis me flere, dolendum est

Primum ipsi tibi;”

si vis me fidem ponere in remediis tuis, næ! te tuam fidem in medicinâ tuâ ponendam postulo.

Et RICARDO POWELL, et HENRICO AINSLIE, utrique contigit, in medio vitæ cursu, et in maximâ utriusque utilitate, morbo defe-

cisse; huic vesicæ hæmorrhagiâ, illi paralyti.—Num id incommodo eorum et detrimento, an potius lucro apponam? Lucro sanè; Mens etenim humana præsentire in posterum amat, et in futurum cupit prospicere. Sed in hac festinatione urbis ac vitæ, in hac ambitionis occupatione et contentione, earum rerum contemplationem, ad quas seriò et præcipuè animum intendere debemus, quippe quæ ad immortalitatem, et æternam nostram felicitatem spectant, facile differre solemus, quia, quanquam aliorum officiis otiosi semper simus, nobismet ipsis, tamen, nostrisque curis nunquam vacamus. Imperanda est igitur, et cogenda præteriti temporis accurata recordatio, ut vitæ futuræ felicitas, certis conditionibus promissa nobis, pietate et pœnitentiâ sedulo expetatur et elaboretur. Hoc iis emolumento fuit, hoc Dei Optimi Maximi benignitas voluit, et propterea, forsàn, morbis eos plecti jussit.

Me, si Deo placuerit ingrauescentibus annis, imbecillitate valetudinis impediri,—esto.—Id omne benevolentiae Ejus acceptum referam. Sin otii fructus detur, cum sanâ mente in corpore sano, ad vitam antea tantam recogitandam, et vestem, quasi colligendum, quemadmodum* Imperatori ante cadendum in Capitolio curæ fuit, ut decorè, et cum dignitate discederet, laudem Deo majorem, majoresque gratias debiturus solvam.

Hæc de iis jure prædicanda esse censui, quos, intra annum jam clausum, de vobis et de arte vestrâ benè meritos, mors, eheu! deflenda, sustulit. Equidem non sum nescius hujusce temporis esse et loci præstantissi-

* Cæsar Cassii brachium arreptum graphio trajecit; conatusque prosilire, alio vulnere tardatus est. Utque animadvertit, undique se strictis pugionibus peti, togâ caput obvolvitur: simul sinistrâ manu sinum ad ima crura deduxit, quo honestius caderet, etiam inferiore corporis parte velatâ.—*Sustoniæ in vita Julii Cæsaris.*

mos ex annalibus nostris medicos, suâ quemque laude, prosequi; id quod olim quâ potui diligentîâ sum egomet aggressus; aliique Oratores vestri solemnî hâc laudatione, pleniùs ac meliùs, prosecuturi sunt. Sed detur occasionî venia, quippe verendum erat ne hi cari et æstimandi viri, quos novissimo desiderio ploravimus, debito suo præconio carituri essent; atque ita eorum fama ac memoria, quam vos tueri et conservare debetis, elapsa esset gradatîm et disparuisset, illacrymabilis et obliviscenda.

Accipite, igitur, Socii, in bonam partem, quod vestrâ frêtus indulgentîâ, ne solemne munus et salutare deesset, pro virili, Oratoris erepti partibus hodie fungi sim ausus.

Vivite et valetè !!
